

Ook in de decembermaand organiseert OLAT een mooie dagwandeling. We zijn dan inmiddels al in de donkere dagen voor de Kerst aangekomen, de tijd waarin de dagen kort zijn en we het thuis gezellig maken met lichtjes en we misschien wel een kerstboom zetten. Dagen waarin je vaak meer binnen bent. Hoe fijn is het dan om een stevige wandeling in de buitenlucht te maken en je longen vol zuurstof te zuigen. Dus pak je wandelschoenen en reis af naar het buitengebied van Heeze.

We maken vandaag een heerlijke wandeling, waarbij alle afstanden gaan genieten van de **Strabrechtse Heide**, de kortere afstanden Heeze aandoen en de langste twee afstanden tot Sterksel komen.

Bij manege Meulendijks brandt licht en is het inschrijfbureau al vroeg ingericht. De eerste wandelaars starten terwijl het buiten nog donker is. De manege ligt tegen de Strabrechtse Heide aan. Zodra we naar buiten lopen, staan we dan ook vrijwel meteen in dit mooie natuurgebied. Op brede zandpaden lopen we steeds verder het gebied in. En we kunnen even vooruit, want de Strabrechtse Heide is een immens heidegebied van maar liefst 15 km². Er zijn tal van vennen te vinden, maar ook bossen en stuifzand. Hoewel de heide uitgebloeid is, is het een genot om hier te wandelen. We lopen de eerste kilometers op zandpaden, soms langs een van de fietspaden die dit gebied doorkruisen. Langzaam zien we het ochtend worden. Misschien is er mooi ochtendrood te zien, waartegen een eenzame berk of een groepje dennen fraai afsteekt. En kijk eens hoe mooi de luchten boven dit uitgestrekte gebied zijn.

De meeste vennen hier zijn ooit door uitwaaiing ontstaan.

We lopen langs het Waschven. In het heldere water van dit ven werden in vroegere jaren de schapen en/of de wol gewassen.

Wat verderop is de eerste splitsing. Zoals gebruikelijk buigt de kortste afstand af. Zij maken een leuke doorsteek, waarbij ze de Kleine Dommel oversteken. Al snel voegen ze weer in op de hoofdroute.

De andere wandelaars lopen in zuidelijke richting langs de rand van de heide. Ook zij steken een waterloop over. Ditmaal de Rielloop (ook wel de Witte Loop genoemd), een beekje dat stroomt van het Beuven naar de Kleine Dommel bij Heeze.

Dan gaan ze de bossen in en komen bij de grote rustpost. Op het parkeerterrein van Staatsbosbeheer staan de OLAT-vrijwilligers al klaar met koffie of thee. En natuurlijk wacht ook een lekkere koek op ons. Het is december. Misschien genieten we van een koude, heldere dag, maar het kan ook grijs en kil zijn. Maar wat zeker is, is dat een mok koffie heel goed zal smaken. Verkwikt stappen we weer verder. We vervolgen de route door de bossen. In deze tijd van het jaar hebben de loofbomen hun blad laten vallen en kunnen we genieten van de silhouetten. Mooi om de kale vorm van bast en takken te zien, zeker als de boom vrij staat en de takken zich aftekenen tegen de lucht. Aan de vorm kun je een boom al herkennen. Zo heeft een zomereik dikke, kronkelige takken die alle kanten op gaan, terwijl een populier een slanke vorm heeft met takken die omhoog wijzen. Leuk om er eens op te letten en te zien of je de boom aan zijn silhouet herkent. De afgevallen bladeren onder de boom helpen je daar natuurlijk ook bij.

Tja.... en welke boom is dit dan? **Een leuke speling van de natuur** die je altijd blijft verrassen!

Bij de volgende splitsing buigen de wandelaars die 15 km lopen af. Ook zij maken een tamelijk korte doorsteek en komen dan weer op de hoofdroute.

De langere afstanden vervolgen de route. Zij verruilen de bossen voor een stukje open boerenland, een heidegebiedje met insectenhotel en opnieuw bossen. En dan wacht daar opnieuw de

grote stille heide. Op de mooie brede zandpaden is het heerlijk lopen. Misschien hebben we geluk en komen we de herder met zijn schaapskudde tegen. Hier graast het Kempisch heideschaap. Dit is een oud en sterk ras dat heel goed bestand is tegen de schrale en vaak harde levensomstandigheden op de heide. De dieren kunnen uitstekend toe met een schraal dieet van heide, hard gras en zijn op hun best bij de bestrijding van houtige gewassen zoals berk, els en lijsterbes. En het is nodig, want er zijn heel wat jonge boompjes weg te knabbelen. Op deze manier helpen de schapen om de heide open en gezond te houden.

Aan de rand van de heide is de 20 km op z'n verste punt en buigt hier af. De twee langste afstanden, de 30 en 40 km, gaan kilometers maken. Zij lopen in zuidelijke richting en komen in de Lange Bleek. Dit wordt wel het mooiste natuurgebied in de gemeente Heeze-Leende genoemd. Dat belooft dus wat! Het bestaat voornamelijk uit naaldbos, waarin twee heidevelden zijn uitgespaard. En natuurlijk treffen we er een ven, het Bultven.

Het woord 'bleek' in 'Lange Bleek' verwijst trouwens naar een ven dat meestal tijdens de warmere maanden droog komt te liggen. Hierdoor trekt het water zich terug en blijft een droog, vaak witachtig gebied over. Vandaar het woord 'bleek'.

De Lange Bleek kwam in handen van de Eindhovense textielfabrikantenfamilie Elias. Er werd een landhuis gebouwd. De (Joodse) familie Elias moest echter aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog vluchten en emigreerde naar Amerika. Het landhuis werd in beslag genomen door de bezetters, die er een verblijf inrichtten. Daarom werd het in 1944 door het verzet in brand gestoken. De fundamenteen ervan zijn nog aanwezig. We lopen langs de restanten.

Iets verder, zien we de bebouwing naderen van Providentia, een voormalig instellingsterrein waar een beschermde woonomgeving voor mensen met epilepsie gecreëerd werd. Na een fusie met de instelling Kempenhaeghe groeide het uit tot hét expertisecentrum op het gebied van epilepsie en slaap- en leerstoornissen, terwijl het uitgebreide terrein van Providentia tot een bijzondere woonwijk ontwikkeld werd. Door de grootte van het complex en de aanwezigheid van voorzieningen als een boerderij, kapel en een winkel leek Providentia al op een klein dorp, maar na de aanleg van de wijk Kloostervelden is dit zeker het geval. En hoe bijzonder. Mensen met en zonder beperking leven hier naast elkaar en werken samen in de moes- en kruidentuin. Er is een wijkboerderij waar de cliënten zelf voor de dieren zorgen. Er zijn wandelpaden, een pluktuin, een kunstroute 'Prikkel & Tintelingen'. Kortom, er is van alles te zien en te beleven. Hoe leuk dat onze routebouwers Ton Vissers en Martien Habraken de route hier doorheen hebben laten lopen. En hoe graag hadden ze de pauze bij 'De Broeders' gepland, maar helaas was deze leuke locatie

al bezet en moesten ze een andere keuze maken. Dus splitsen beide afstanden en terwijl de langste afstand naar de kleine koffiepost gaat, lopen de wandelaars op de 30 km-route naar Sterksel voor een caférust bij De Scheep. Uiteindelijk komt de 40 km ook bij dit gezellige bruin café dat in hartje Sterksel ligt. Maar dan hebben zij er wel een mooie lus van 10 km op zitten. Zij lopen door een heel afwisselend landschap, op zandpaden door het oude boerenland, over brede en smalle bospaadjes en langs waterlopen, zoals het Sterksels Kanaal dat ze oversteken. Maar stel je niet te veel voor van dit kanaal, het lijkt meer op een sloot.

Na deze leuke lus wacht ook De Scheep op hen. Samen met de 30 km wordt de route vervolgd. Al direct na de pauze passeren de wandelaars de beroemde **Os**.

De os kreeg in Sterksel een bijzondere betekenis omdat deze dieren bij de ontginning van het dorp werden ingezet. Dus zonder ossen geen Sterksel en dat feit is een beeld waard!

Het vervult ook een rol bij het traditionele ossenfeest, dat in Sterksel nog in gebruik is. Volgens goed gebruik wordt dit feest georganiseerd voor inwoners die dertig jaar worden en nog vrijgezel zijn. Het hoogtepunt is dat de vrijgezellen op D'n Os gezet worden..

Wat verderop komt Providentia opnieuw in zicht. De route leidt de wandelaars over andere fraaie wandelpaden. We passeren de kapel met de karakteristieke toren.

We verlaten het terrein en komen weer in het open landelijke gebied. Daar volgen we een flink stuk fietspad langs de Peelvenloop. Deze werd ooit gegraven om het water uit het gebied af te kunnen voeren. Hoe anders wordt er nu gedacht. Via een bruggetje bereiken we de overkant. Even lekker doorstappen op het asfalt en om ons heen kijken. Heerlijk zo, in het open landschap.

Iets verderop volgen kort na elkaar twee samenkomsten. Eerst voegt de 20 km in, even later gevolgd door de 15 km.

Samen krijgen we nog een echt stukje Brabants landschap voorgeschoteld. Via brede zandpaden met fraaie bomenrijen en mooie vergezichten lopen we naar kas-

teel Heeze.

Het kasteel is eeuwenlang het middelpunt geweest van de Heerlijkheid Heeze, Leende en Zesgehuchten. Het bestaat uit twee delen: het middeleeuwse slot Eymerick en het nieuwere 17e-eeuwse kasteel, allebei met een eigen binnenplaats. Het kasteel is een statig gebouw met een mooie slotgracht eromheen. Ook staan er diverse bijgebouwen en zijn er op het landgoed nog andersoortige monumenten te vinden, zoals een **ijskelder** en de **duiventoren**. We gaan deze allemaal zien!

Op het kasteel woont de adellijke familie Van Tuyll van Serooskerken. Zij zijn al sinds de 18e eeuw eigenaar van het kasteel.

Via de indrukwekkende oprijlaan verlaten we het complex en gaan we op weg naar de rust bij het gezellige café De Zwaan.

Na een welkome onderbreking lopen we weer verder. Het café ligt aan de rand van Heeze, we zijn dus meteen weer in het buitengebied. Opnieuw fijne wandelkilometers in het landelijke gebied met z'n mooie bomenlanen.

Dan is er de laatste samenkomst. Met de 10 km erbij, zijn alle wandelaars samen en wordt het tijd om op weg te gaan naar de soeppost. We blijven nog even in het buitengebied van Heeze en lopen over autoluwe wegen. Er is genoeg te zien: er staan hier veel fraaie oude boerderijen.

Ook de soeppost staat bij een van deze boerderijen.

De vriendelijke eigenaar stemde direct in toen onze routebouwers vroegen of OLAT daar een dagje mocht bivakkeren. Hoe gastvrij!

We genieten van een lekkere beker soep-van-de-dag. Even de benen rust gunnen en een praatje maken met de medewandelaars.

Dan maken we ons op voor het laatste uurtje wandelen.

We stappen gauw van het asfalt af en gaan een zandpad in. Hierbij blijven we op onverharde ondergrond, het zand wordt gras en wordt weer zand. We steken de Kleine Dommel over en komen dan weer op de Strabrechtse Heide.

Daar passeren we nog een bijzondere plek: De Plaetse. Dit is de naam van de reconstructie van een vroegere dries, een driehoekige gemeenschappelijke weide en plaats waar men mocht planten. Hier bevindt zich de **schaapskooi** waar de kudde van 350 Kempische heideschapen is gehuisvest.

Dit schapenras was bijna uitgestorven, maar dankzij een gericht fokprogramma is het ras behouden. Ook zijn er een heidetuin en insectentuin met o.a. bijenkasten en een insectenhotel.

Iets verderop komen we nog langs een uitkijkpunt, waar je een prachtig zicht hebt op het uitgestrekte heidegebied. Dan breekt de laatste kilometer van deze dagwandeltocht aan. Al snel zien we de paardenbakken en gebouwen van de manage. We zijn er, een heerlijke wandeling zit er op.

Een hartelijk woord van dank aan de routebouwers en aan alle vrijwilligers. Het was weer genieten!

-Myriam van den Berg-

